

«МАЁ КРЭДА — ІСЦІ З УСМЕШКАЙ ПА ЖЫЦЦІ»

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар.)

— У вашай скарбонцы шмат залатых медалёў. Ці ёсць у вас годныя сапернікі сярод аднагодкаў?

— Канешне. Адсочваю іх выступленні і стараюся дасягаць не горшых вынікаў. Ёсць украінец — Яраслаў Дзенісенка, мы амаль ушчыльную ідзем з ім на адной дыстанцыі. Таму трэба быць напачатку.

— Ён таксама змагаўся ў Рыа?

— Так. Ён, здаецца, заваяваў 4 медалі.

— Вам пашчасціла ў 22 гады стаць удзельнікам дзвюх Параалімпіяд — у Англіі і зараз у Бразіліі. Якія змены адбыліся за гэтыя 4 гады?

— Для мяне гэтыя Параалімпіяды розныя, таму што на першую я ехаў звычайным удзельнікам, а на гэтую ўжо тытулаваным спартсменам. Гэта накладала адбітак адказнасці. Я не мог не спраўдзіць спадзяванні, якія на мяне ўскладаліся. Абедзве Параалімпіяды падобныя толькі тым, што гэта самыя вялікія спаборніцтвы ў чатыры гады, у якіх удзельнічаюць усе вядучыя спартсмены. Арганізацыя была ўсюды добрая, харчавання вялікі выбар. У Рыа былі крыху не такія ўмовы, як у Лондане, але для стартаў, для падрыхтоўкі ніякіх перашкод не было. Былі створаны ўмовы, якія адпавядалі ўсім патрабаванням.

— А час недзе пабываць, нешта паглядзець быў?

— Пасля стартаў нас павезлі на экскурсію. Былі побач з акіянам, але не выходзілі з аўтобуса, бо нас папярэдзілі, што на пляжы небяспечныя бактэрыі і там лепш не гуляць. Бачылі знакамітую статую Ісуса Хрыста на вяршыні гары Каркаваду. Адтуль адкрываецца панарама горада і бухты з маляўнічай гарой Цукрова Галава. Усё вельмі прыгожа, вельмі спадабаліся пейзажы. Было вельмі цёпла, хоць гэта пара года ў іх лічыцца зімой.

— Якія падарункі паспеў ужо атрымаць на радзіме самы тытулаваны спартсмен Параалімпіяды-2016?

— Пакуль што толькі Бабруйск выдзеліў мне прэмію.

— А наогул часта прыходзіцца быць дома — у гэтым горадзе?

— Прыязджаю і да бацькоў, і на зборы. Вельмі люблю Бабруйск. Менавіта тут пачынаўся мой шлях у спорт.

— Вашы бацькі таксама былі спартсменамі?

— Бацька, дарэчы, займаўся плаваннем і яшчэ некалькімі відамі спорту. Былі нейкія дасягненні, але нядоўга. Тады наогул быў іншы час, свае складанасці. Цяпер спорт для маіх бацькоў у мінулым, але яны вядуць дастаткова актыўны лад жыцця. Катаюцца на веласіпедах.

— А вы як трапілі ў спорт? За кампанію з бацькам?

— На плаванні мяне прывяла маці. Яна прыслухалася да парад урачоў, якія казалі, што паколькі ў хлопчыка праблемы са зрокам, плаванне — лепшы сродак накіраваць яго энергію ў патрэбным рэчышчы. Да таго ж гэта пойдзе толькі на карысць і не пагоршыць зрок.

— Вас прывялі ў плаванне, і вы адразу паказалі сябе з лепшага боку? Напэўна сталі першым сярод вучняў?

— Любімчыкам не быў, знаходзіўся дзесьці ў сярэдзіне. А потым стаў больш актыўна развівацца. З той групы, з якой я пачынаў займацца, сёння застаўся толькі я адзін. З Бабруй-

ска ў Мінск пераехаў, калі хадзіў у восьмы клас. Працягваю дагэтуль трэніравацца там.

— Цалкам аддаеце сябе спорту? Нічым іншым не займаецеся?

— Пакуль так. Люблю глядзець сучасныя камедыі.

— Што найскладаней даецца ў спорце?

— Брас пакуль для мяне самы складаны від плавання. Але я зрабіў для сябе прарыў. У Лондане на гэтай дыстанцыі заняў 8-е месца, а зараз 3-е. Гэта для мяне вялікае дасягненне. Дзякую за гэта майму мінскаму трэнеру Генадзю Вішнякову. Шмат што для мяне зрабіла і мой першы трэнер Наталля Пазнякова.

— Якія цяпер мэты ставіце перад сабой у спорце?

— Наперадзе яшчэ хапае вяршынь, якія хочацца пакарыць. Буду імкнуцца дасягаць лепшых вынікаў, перамагаць самога сябе.

— А хто вас у гэтым падтрымлівае?

— У першую чаргу мае бацькі, брат Яўген і мая дзяўчына Вольга.

— Вы хочаце сказаць, што сэрца самага тытулаванага спартсмена Параалімпіяды-2016 ужо занята?

— Так (усміхаецца).

— Яна бабруйчанка?

— Так. Але вучыцца ў Мінску ў БДУ на філалагічным факультэце.

— Для свайго малодшага брата вы, напэўна, кумір і ўзор для пераймання?

— Ён — галоўны мой балельшчык і таксама займаецца плаваннем.

— Зараз куды вашы думкі накіраваны? Што збіраецеся ў бліжэйшы час здзейсніць?

— Планую з'ездзіць з дзяўчынай, бацькамі і братам у адпачынак у якую-небудзь цёплую краіну. Адпачыць эмацыянальна і псіхалагічна.

— Вам падабаецца падарожнічаць? У якіх краінах паспелі пабываць?

— Калі шчыра, цяжка сказаць. Шмат дзе бываў. Але кожны раз прыемна вяртацца дадому ў Беларусь. А так, цікава ўсюды пабываць. Зараз хочацца туды, дзе цёпла. Але, каб пералёт быў нядоўгі. 16 гадзін лёту з Рыа — гэта было цяжкавата.

— Пасля адпачынку зноў трэніроўкі?

— Буду актыўна рыхтавацца да будучых стартаў. У наступным годзе, у верасні, — чэмпіянат свету па плаванні ў Мексіцы.

— У далёкім будучым кім сябе бачыце?

— Пакуль у мяне няма такіх доўгатэрміновых планаў, не задумваюся пра сваё далёкае будучае. Буду займацца спортам, наколькі доўга гэта будзе магчыма. А далей — як жыццё складзецца.

— Ваша крэда?

— Ісці па жыцці з усмешкай і ўмець радавацца дробязям.

Нэллі ЗІГУЛЯ.

zigulya@vziazda.by

У ГЛУШУ ПА НАСТРОЙ

Свой сёмы фестываль народных промыслаў і рамёстваў «Глушанскі хутарок» пасёла адзначыў з размахам.

Гэта сапраўднае свята ў народных традыцыях са спевамі, гульнямі, пасядзелкамі за вялікім святочным сталом, дзе ўсяго багата. Сем гадоў таму яго ініцыявала старшыня Глушанскага пасялковага Савета Марыя Сушчанка, напісаўшы адпаведны праект і атрымаўшы фінансавую падтрымку ПРААН «Устойлівае развіццё на мясцовым узроўні». Глушанцам ідэя спадабалася і фэст стаў традыцыйным. Цяпер кожны год на гасціннай пляцоўцы Цэнтра рамёстваў шуміць вясёлы кірмаш, запрашаюць каларытныя беларускія падворкі, працуюць невялічкія

майстэрні пад адкрытым небам, гучаць жартаўлівыя прыпеўкі.

Сёлета свята набыло статус раённага, яго праграма стала шырэйшай. Упершыню госці скарысталіся магчымасцю пакарыць над жывапісным месцам на самалёце, паназіраць за рыцарскімі забавамі. А чаму б і не? Глушы хоць і не было ў Сярэднявеччы, але ж гэта не значыць, што тутэйшыя мясціны не бачылі рыцараў.

Традыцыйна запрашала наведнікаў літаратурная гасцёўня, арганізаваная бібліятэкай глушанскага Дома культуры. Без яе ніяк, бо Глушу нельга ўявіць без Алеся Адамовіча і яго творчасці. А яго дачка Наталля — нязменны гасць «Глушанскага падворка». Яна і зараз прыехала, павіталася з глушанцамі, прайшла па гандлёвых радах, затрымалася каля бібліятэчнага стэнда з творчасцю бацькі.

А яшчэ Глуша славіцца сваімі керамічнымі вырабамі і ўзорным дзіцячым калектывам «Глечыкі», дзе хлопчыкі і дзяўчаты спасцігаюць сакрэты ганчарнага майстэрства пад кіраўніцтвам народнага майстра Беларусі Аляксандра Арлова. Разам са сваімі калегамі братамі Боўдамі ён падводзіў вынікі традыцыйнага для фестывалю пленэра па кераміцы і ганчарстве.

Прыхільнікі народнай песні зноў зарадзіліся добрым настроем ад блізкіх сэрца і душы спеваў. У Глушы жывуць ядрэнныя артысты,

да іх на свята з прыемнасцю далучаюцца калектывы з дамоў культуры і сельскіх клубаў Бабруйскага, а на гэты раз і Асіповіцкага раёнаў. Удзельнікаў становіцца з кожным годам усё больш, бо такога адданага слухача, як у Глушы, які ведае на памяць амаль увесь іх рэпертуар, нідзе больш не знойдзеш.

Прылаўкі хлебасольнага хутарка кожны год ломяцца ад адборных сартоў садавіны і гародніны. Сёлетні фестываль не стаў выключэннем. Акрамя гэтага, тутэйшыя гаспадыні гатуюць для гасцей смачныя стравы па рэцэптах сваіх матуль і бабуль. Прыехаць у Глушу і не пакаштаваць смачнай юшкі ад гаспадароў аграгаспадарства «Ціхі вір» — усё роўна што наогул не пабачыць на свяце. Амагарам чагосьці мацнейшага тут прапануюць фірменную медавуху. Цікава, што ўсе тосты на «хутарку» гучаць аднолькава — «За Глушу!»

Колькасць прыхільнікаў свята пастаянна расце. Гэта месца валодае нейкай магічнай прыцягальнасцю. Калісьці тут збіраліся адкрыць этнацэнтр, зрабіць сапраўдную вёску канца XIX — пачатку XX стагоддзя... Але распаўсю Савецкі Саюз, а ідэю так і не рэалізавалі. Цяпер жыццё ў «вёсцы» падтрымлівае тутэйшы кераміст Аляксандр Арлоў са сваім калектывам «Глечыкі» і вось гэты прыгожы фестываль.

Нэллі ЗІГУЛЯ.

zigulya@vziazda.by